

mange Møder om den Sag, i hvert Fald langt flere, end jeg har haft Lejlighed til at holde, rundt omkring i Landet. Det er altsaa ikke mig, der i Befolkningen har været, om jeg saa maa sige, den banebrydende. Jeg har i den korte Tid, jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig dybere med Spørgsmaalet, kun ved enkelte Lejligheder talt om Principperne deri, men dette var, som sagt, allerede gjort af den nuværende Trafikminister paa en Række Møder. I øvrigt vil jeg bringe det ærede Medlem fra Langeland en Tak for de Udtalelser, han fremkom med vedrørende Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikring. Jeg har for saa vidt en Tilfredsstillelse ved at have henledt Opmærksomheden paa, at han paa sit Partis Program ogsaa har Spørgsmaalet om Invaliditetsforsikringen. Og det ærede Medlem siger: „Mit Indtryk af dette er, at det vilde være meget rigtigt at løse Invaliditetsspørgsmaalet ad Forsikringens Vej.“ Det er jeg meget tilfreds med, thi da er Afstanden mellem os ikke nær saa stor, som den efter min Opfattelse har været.

Sagen er den, at Alderdom i Virkeligheden er en Invaliditet, det, der ligger til Grund for Alderdomsunderstøttelseslovens Princip, er dette, at naar en Person har naaet en vis Alder, betragtes han som ude af Stand til at arbejde længere, saa at han ikke kan skaffe sig det nødvendige, og derfor skal han have Understøttelse, uden at det har Fattighjælps Virkning. Saa vidt mig bekendt, er det ogsaa det almindelige Synspunkt i andre Lande, hvor man enten har gennemført Invaliditetsforsikring eller beskæftiger sig med Sagen, og det gør man mange Steder, at man siger: Naar en Person har naaet en vis bestemt Alder, betragtes den paagældende som Arbejdsinvalid uden Lægeundersøgelse. Men nu vil det ærede Medlem have det delt. Det vil sige, han vil have, at man ved en bestemt Alder — jeg kan maaske foreløbig gaa ud fra, at han mener 60 Aars Alderen, hvor Alderdomsunderstøttelsen nu begynder — skal trække ligesom en Streg og sige, at den Invaliditetsunderstøttelse, der falder før 60 Aars Alderen, skal ordnes ad Forsikringens Vej, og den Invaliditet, som jeg vil have Lov til at kalde det, der indtræffer efter 60 Aars Alderen, skal ordnes ad Understøttelsens Vej. Det er det ærede Medlems Standpunkt, og det ærede Medlem mener, at det vil der i Befolkningen være større Tilfredshed med, og at det er mere overkommeligt end den samlede Forsikrings-

metode. Jeg ved for Resten ikke, hvorfor det er mere overkommeligt. Hvad enten det Antal Millioner, som Staten ofrer, ydes baade til Invaliditetsrenten, det, som de vedkommende have erhvervet sig for de af dem indbetalte Præmier, og til den Rente, som de ogsaa fremdeles skulle beholde som Alderdomsrente, eller man alene yder det samme Antal Millioner til Understøttelse for dem, der ere over 60 Aar, og saa lade de paagældende betale saa meget mere for selv at skaffe sig en nogenlunde passende Invaliditetsrente inden 60 Aars Alderen, bliver det hip som hap. Thi det er en Selvfølge, at Staten kan ikke bruge de samme Millioner baade til den Understøttelse, der skal falde efter 60 Aars Alderen, og tillige som Tilskud til den Rente, som de paagældende erhverve sig ved Præmieindbetalingen, altsaa den Invaliditetsrente, som de skulle have, hvis de blive Invalid, inden de naa en bestemt Alder.

Det ærede Medlem har selvfølgelig ikke, og det skal jeg ikke bebrejde ham, kunnet beskæftige sig saa meget med Sagen, at han kan se den Mængde Vanskeligheder, som taarne sig op ved en saadan Ordning. Maa jeg nævne blot et eneste lille Eksempel. Lad os tænke os et Par Ægtefolk, hvis Alder forholder sig saaledes til hinanden, at Konen er 5 Aar ældre end Manden — det er der mange Eksempler paa. Har man nu ordnet Sagen paa den Maade, som det ærede Medlem tænker sig den ordnet, at man har en Forsikring, der gælder indtil en bestemt Alder — det ærede Medlem har vel ikke noget imod, at jeg siger indtil 60 Aars Alderen —, vil det jo ses, at hvis en saadan Kone — lad os sige, at det er en Husbandskone eller en Arbejdsmandskone — bliver Invalid i 55 Aars Alderen eller i 60 Aars Alderen, saa faar hun denne Invaliditetsrente eller Pension, hvad det nu skal kaldes, indtil hun fylder 60 Aar, men saa kan hun ikke faa den længere, thi Loven giver hende ikke mere, og vedkommende Kasse har ingen Forpligtelse til at give hende mere. At hun har giftet sig med en Mand, der er 5 Aar yngre end hun, skal Kassen ikke bøde for, og den Dag, hun fylder 60 Aar, ophører Invaliditetsrenten. Men da Alderdomsunderstøttelsen falder til den paagældende Forsørger, og han endnu ikke har naaet Alderen, vil denne Familie pludselig faa 300 Kr., eller hvor meget Invaliditetsrenten nu skal ansættes til, mindre, og hvis han saa ikke paa anden Maade kan skaffe sig det fornødne, kommer han